

BEESTACHTIG

Faye Kellerman

Beestachtig

Vertaling Irene Paridaans

HarperCollins

© 2013, Plot Line, Inc.
Oorspronkelijke titel: *The Beast*
Vertaling: Irene Paridaans
Omslagontwerp: Twelph.com
Omslagbeeld: Bobbi Anderson / Arcangel Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann B.V.

ISBN 978 94 027 1710 5
NUR 330
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Het was materiaal voor nachtmerries, beginnend met zijn trage gang door het middenpad van de rechtszaal. Alsof zijn vertraagtactieken het onvermijdelijke zouden kunnen tegenhouden. Zeven uur getuigen, maar toch was het niet de lange duur die het zo verschrikkelijk maakte. Als Gabe piano studeerde, kwamen er marathonsessies voor die twee keer zo lang duurden. Hij had zijn muziek altijd gebruikt om te vluchten, maar die mogelijkheid bestond niet nu hij werd gegrild in het getuigenbankje. Hij had zich moeten concentreren op dingen die hij uit alle macht probeerde te vergeten, op hoe die ene dag, die zo normaal was begonnen, binnen een paar minuten bijna dodelijk was afgelopen.

Om vier uur 's middags werd de rechtszaak eindelijk geschorst en was de aanklager klaar, maar Gabe wist dat de juristen bij de hervatting nog meer vragen zouden hebben. Hij liep de rechtbank uit met Rina Decker, zijn pleegmoeder, aan zijn ene kant en de inspecteur, zijn pleegvader, aan zijn andere. Zij begeleidden hem naar een gereedstaande auto. Brigadier Marge Dunn zat achter het stuur.

Zij voerde het zwijgende groepje door de straten van de San Fernando Valley, een buitenwijk van Los Angeles, totdat ze aankwamen bij de oprit van het huis van de familie Decker. Eenmaal binnen liet Gabe zich op de bank in de huiskamer neervallen, zette zijn bril af en deed zijn ogen dicht.

Rina deed haar baret af, waardoor er een bos zwart, schouderlang haar naar beneden viel, en keek naar de jongen. Hij was bijna kaal – te danken aan een film waarin hij had gespeeld – en zijn ge-

zicht was bleek en wasachtig. Er zaten kleine rode pukkeltjes op zijn voorhoofd.

‘Ik ga me omkleden en het eten klaarmaken,’ zei ze. Toen hij haar hoorde praten, opende Gabe zijn ogen. ‘Je zult wel honger hebben.’

‘Eerlijk gezegd ben ik een beetje misselijk.’ Hij veegde door zijn groene ogen en zette zijn bril weer op. ‘Maar als ik eenmaal wat gegeten heb, gaat het vast wel weer beter.’

Even later kwamen Decker en Marge binnen. Ze liepen te kletsen over het werk. De inspecteur trok zijn stropdas los en ging naast Gabe zitten. Die arme jongen moest steeds heen en weer schakelen tussen de wereld van een tiener en die van volwassenen. Het afgelopen jaar had zijn pleegzoon op het Juilliard-conservatorium gezeten, waar hij bijna twee collegejaren in één jaar had afgerond. Decker sloeg een arm om de schouder van de jongen en kuste zijn donzige schedel. Gabe was niet helemaal kaal, op zijn hoofd stonden dunne, lichtblonde haartjes.

‘Heb ik het goed gedaan?’ vroeg hij.

‘Fantastisch,’ zei Decker. ‘Ik zou willen dat elke getuige die ik had zo goed was als jij.’

Marge zat tegenover de jongens. ‘Je was de droomgetuige voor elke aanklager: volkomen geloofwaardig, uitgesproken en heel schattig.’ Gabe glimlachte en ze vervolgde: ‘En dat je een filmster bent kon ook geen kwaad.’

‘O jee. Die film oversteeg het niveau van een studentenproductie nauwelijks, en dat ook nog zonder budget. Daar word ik echt niet beroemd mee.’

Decker lachte. ‘Je weet maar nooit.’

‘Dat weet ik heus wel, geloof me nou maar. Heb ik jullie weleens verteld over die scene waarin ik helemaal gek word? Ik ren in mijn

nakie door een lange gang in de psychiatrische kliniek, mijn haren wapperen achter me aan, en verzorgers in witte jassen proberen me te pakken te krijgen. Als ze me beet hebben beginnen ze mijn hoofd kaal te scheren en ik schreeuw: “Niet mijn haar, niet mijn haar!” Ik heb de film zelf niet gezien, dus ik zal de regisseur maar geloven als hij zegt dat het een geweldige scene is.’

‘Heb je je eigen film niet gezien?’ vroeg Marge.

‘Nee. Ik schaamde me te erg. Niet omdat ik naakt ben, maar ik weet zeker dat ik niet kan acteren.’

Marge glimlachte, stond op en plukte een pluusje van haar beige sweater. ‘Goed, heren, ik moet terug naar het bureau. Ik heb nog een hele stapel papierwerk liggen.’

‘Om het nog maar niet te hebben over alles waar ik je mee opgezadeld heb,’ zei Decker. ‘Bedankt dat je voor me ingevallen bent.’

Rina kwam de kamer binnen. Ze had een zwart T-shirt met lange mouwen, een spijkerrokje en sandalen aangetrokken. ‘Blijf je niet eten, Marge?’

‘Geen tijd. Te veel werk.’

Decker keek op zijn horloge. ‘Ik kom je over een uur gezelschap houden als je er dan nog bent. Ik breng wel een portie mee van ons avondeten.’

‘In dat geval zorg ik dat ik er nog ben.’ Marge zwaaide en vertrok.

‘Heb je hulp nodig?’ vroeg Decker aan zijn vrouw.

‘Het lukt wel. Het is een lange dag geweest en ik kan wel wat rust gebruiken.’ Ze verdween de keuken in.

‘Ik ga even douchen,’ zei Gabe. ‘Ik stink nogal. Ik heb erg staan zweten.’

‘Dat is heel normaal.’

‘Ik neem aan dat dit nog maar een opwarmertje is voor morgen. De verdediging gaat nog lekker een dagje met me sollen.’

‘Niks aan de hand. Gewoon jezelf blijven en de waarheid vertellen.’

‘Dat ik de zoon ben van een huurmoordenaar?’

‘Gabe...’

‘Ik bedoel, wie staan we hier nou voor de gek te houden? Jij weet ook wel dat ze hem oppakken.’

‘Misschien. En als dat zo is zal je advocaat protesteren, want Christopher Donatti is in deze zaak niet relevant.’

‘Hij is een crimineel.’

‘Hij wel, maar jij niet.’

‘Hij runt een paar bordelen.’

‘Bordelen zijn legaal in Nevada.’

‘Hij heeft Dylan Lashay met een mes toegetakeld en een bloedेरige puinhoop van hem gemaakt.’

‘Dat kun je niet hard maken.’ Decker keek de jongen aan. ‘Oké, ik ben de advocaat van de verdediging in het kruisverhoor.’ Hij schraapte zijn keel en probeerde zich te gedragen als een advocaat. ‘Heb je je ooit ingelaten met criminele activiteiten? En wees voorzichtig met je antwoord.’

Gabe dacht een ogenblik na. ‘Ik heb weleens wiet gerookt.’

‘Pillen geslikt?’

‘Alleen op recept van de dokter.’

‘Zoals?’

‘Paxil, Zanax, Zolofit, Prozac... een overdaad aan medicijnen. Mijn artsen proberen van alles uit om te zien wat het effect is. En het resultaat is... niets.’

‘Alleen de medicijnen noemen is voldoende, Gabriel.’

‘Ik weet het.’

‘Ben je nerveus nu?’

‘Ja, heel nerveus.’

‘Goed antwoord,’ zei Decker. ‘Wie zou er niet nerveus zijn tijdens zo’n proces? De aanklager heeft je vandaag neergezet als een begaafde tiener die een zeer traumatische ervaring heeft gehad. In het kruisverhoor zal de verdediging proberen je te laten struikelen. Ze zullen vragen stellen over je vader, en ze zullen vragen stellen over mij. Je moet altijd even wachten voordat je antwoord geeft om de aanklager de gelegenheid te geven om protest aan te tekenen. En wát je ook doet, niet gaan speculeren. Bij de hervatting zullen de advocaten er zeker voor zorgen dat de jury weet dat je niet de zoon van je vader bent.’

‘Ik maak me geen zorgen over mezelf, maar wel over Yasmine,’ zei Gabe. ‘Ik moet er niet aan denken dat zo’n hufter van een advocaat op haar in gaat staan hakken.’

‘Ze is zestien, beschermd, een slimme leerling, en lichamelijk klein en tener. Waarschijnlijk gaat ze huilen. Niemand gaat op haar inhakken. Ze zullen haar vragen om letterlijk te herhalen wat Dylan en de anderen tegen haar hebben gezegd, en discussiëren over wat die uitspraken betekenen. Ik weet zeker dat de verdediging gaat zeggen dat het gewoon een geintje was, of zoiets. Smake-loos, maar niets om serieus te nemen.’

‘Dylan wilde haar verkrachten.’

‘Hij had haar misschien zelfs wel vermoord als jij niet had ingegrepen.’ Decker zweeg even. ‘Misschien wordt ze helemaal niet als getuige opgeroepen. Na jouw verklaring zetten ze misschien wel in op een bekentenis in ruil voor strafvermindering.’

‘Dylan is lichamelijk een puinhoop. Waarom hebben ze niet meteen bekend?’

‘De Lashays gingen niet akkoord met gevangenisstraf. We hebben hen een ziekenboeg in de gevangenis aangeboden, maar de

ouders hebben dat geweigerd omdat ze vonden dat daar onvoldoende faciliteiten aanwezig zijn om Dylan te verplegen.’

‘Er is daar toch vast wel iemand die zijn kwijl kan afvegen,’ mopperde Gabe. ‘Ik hoop dat hij een vreselijke dood sterft.’

‘Dat zal hij waarschijnlijk wel,’ zei Decker. ‘En tot die tijd leeft hij een vreselijk leven.’

Decker had de ramen van zijn auto opengedraaid, hij genoot van de frisse lucht na een hele dag opgesloten te hebben gezeten in een benauwde en stressvolle rechtszaal. Hij bereidde zich voor op een berg papierwerk, maar net toen hij de parkeerplaats van het politiebureau opreed ging zijn telefoon. Bluetooth meldde dat Marge Dunn aan de lijn was. ‘Yo, brigadier, ik sta buiten.’

‘Blijf daar. Ik kom eraan.’

De verbinding werd verbroken. Even later kwam ze het gebouw uit en rende naar zijn auto. Ze glipte op de passagiersstoel en sloot het portier. Het was een koude avond en ze stopte haar handen in de mouwen van haar gebreide trui. Ze gaf hem een adres op, ongeveer een kwartier rijden verderop. Ze had een gespannen blik in haar ogen. ‘Er is iets gaande.’

‘Ja, zoiets vermoedde ik al.’

‘Herinner je je die excentrieke miljonair nog, Hobart Penny?’

‘Die ingenieur en uitvinder? Heeft hij zijn geld niet verdiend in de luchtvaart?’

‘Dat was Howard Hughes. Maar je zit er niet al te ver naast. Hij is eigenaar van zo’n vijftig verschillende patenten op hittebestendige polymeren, waaronder lijmen en plastics die in de luchtvaart worden gebruikt. Op internet is iedereen het er wel over eens dat hij een half miljard waard is.’

‘Aardig zakcentje.’

‘Precies. En net als Hughes is hij een kluizenaar geworden. Hij is nu achtentachtig of negenentachtig, afhankelijk van de site waarop je kijkt. Wist jij dat hij in ons district woonde?’

‘Woonde?’

‘Misschien wel tegenwoordige tijd, maar ik denk het niet. Hij huurt een appartement in het Glencovedistrict waar hij de afgelopen vijftientig jaar heeft gewoond.’

‘Daar wist ik niks van.’

‘Net als de meeste mensen in die buurt. Een halfuur geleden kregen we een telefoontje van zijn bureaus. Het stinkt in Penny’s appartement.’

‘Dat is niet best.’

‘Niet best, maar ook niet heel onverwacht gezien zijn leeftijd. Oké. Dus hij is al een paar dagen dood. Dat is tot daar aan toe. Maar nu het echte probleem. De klager heeft vreemde geluiden uit het appartement horen komen.’

‘Zoals?’

‘Geklik, gekrab en onmiskenbaar gebrul.’

‘Gebrul? Zoals een leeuw?’

‘Of een of andere grote kat. De klager heeft nog een aantal bewoners uit het complex bij elkaar gehaald, plus de beheerder, George Paxton. Ik heb met de beheerder gesproken en gezegd dat ik wat mensen zal sturen om iedereen uit het appartementencomplex te halen, maar dan ook onmiddellijk.’

‘O God, ja! We moeten het hele gebouw ontruimen.’

‘Als je de mensen uit de aangrenzende appartementencomplexen voor de zekerheid ook wilt evacueren, kan ik wel even meer units oproepen.’

‘Ja, doe dat maar. Je weet maar nooit. Heb je de dierenpolitie gebeld?’

‘Natuurlijk. Ik heb om mensen gevraagd die ervaring hebben met grote katachtigen. Dat kan even duren.’

Decker schudde zijn hoofd. ‘Dit is gekkenwerk.’

‘Eerste keer dat ik zoiets meemaak.’

Stilte.

‘Hoe kwam dat telefoontje eigenlijk bij jou terecht?’ vroeg Decker.

‘Iemand heeft het doorverbonden met moordzaken. Niet zo gek als je bedenkt dat we te maken hebben met een oude kluisnaar, een vieze stank en een brullend dier. De kans dat we een lijk vinden lijkt me vrij groot.’

Het gebied bestond voornamelijk uit woonwijken. Er stond een combinatie van appartementencomplexen, koopflats en eengezinswoningen, maar tegenover het adres lag ook een smalle strook met bedrijfspanden. De duisternis werd doorsneden door schijnwerpers en de zwaailichten van politieauto’s. Er waren meerdere ambulances opgeroepen, gewoon voor het geval dat. Nadat ze hun auto dubbel geparkeerd hadden stapten Decker en Marge uit, zwaaiden met hun badge en liepen het tumult in. Vijftig meter verderop stond een groep agenten van de dierenpolitie in bruine uniformen. Ze liepen snel naar het groepje toe en lieten hun badge zien. Precies op dat moment hoorden ze een beestachtig gebrul. Decker sprong achteruit. In de mistige en maanloze nacht klonk het geluid extra griezelig. Hij stak zijn handen omhoog in een gebaar van overgave. ‘Wat gebeurt hier?’

Een gespierde dertiger met zandkleurig haar stak zijn hand uit, eerst naar Marge en daarna naar Decker. Iedereen stelde zich aan elkaar voor – drie mannen en een vrouw, grofweg tussen de twintig en de veertig. ‘Ryan Wilner.’

Decker zei: 'Ik dacht dat het wel even zou duren voordat jullie hier waren.'

'Hathaway en ik waren in de dierentuin, waar we een lezing gaven over grote katten. Van daaruit ben je zó hier als het rustig is op straat.'

Hathaway was lang en kaal. Zijn voornaam was Paul. 'We doen meestal grote katten, maar eigenlijk doen we alles,' zei hij.

'Hoe vaak hebben jullie te maken met wilde dieren?' vroeg Marge.

'Elke dag. Wasberen, stinkdieren, possums, zelfs beren uit Angeles Crest. Exotische dieren zijn een ander verhaal. Misschien een keer per jaar een grote kat, meestal een leeuw of een tijger, maar ik heb ook wel luipaarden en jaguars gedaan. Een paar keer kreeg ik te maken met een groep wolfshonden, die zich tegen hun eigenaar hadden gekeerd.'

'Ik heb een maand geleden nog met een chimpansee te maken gehad.'

'Veel reptielen,' zei de vrouw. Ze had kortgeknipt blond haar en grijze ogen en was ongeveer een meter tachtig. ANDREA JULIUS stond er op haar naamkaartje. 'Plaatselijke gifslangen, Californische ratelslangen of hoornratelslangen bijvoorbeeld. Maar zoals Ryan al zei: wij gaan over de exotische dieren. Nog niet zo lang geleden hebben Jake en ik een adder en een hagedis uit een camper in Saugus verwijderd.'

Jake was Jake Richey, een twintiger met blond haar. Een surftype. 'Ik heb al veel slangen gedaan, maar dat was mijn eerste adder.'

'En die bruine beer een jaar geleden? Dat was ook spannend.'

'En die Aziatische wijfjesolifant dan, twee jaar geleden?' zei Wilner. 'In diezelfde maand hebben we een mannelijke bizon gevan-

gen die als huisdier werd gehouden, totdat hij ging puberen en het halve huis afbrak.’

Decker concentreerde zich op het probleem dat zich op dat moment voordeed. ‘Hoe krijg je in godsnaam een grote kat Los Angeles in?’

‘Per post. Je zorgt voor een stukje grond en een vergunning, en dan zeg je dat je een fokprogramma gaat opzetten of een dieren-tuin of een circus.’

‘Maar dat is gestoord!’ riep Marge.

‘Niet zo gestoord als de mensen die ze als huisdier houden,’ zei Andrea Julius.

‘Mensen zijn niet goed bij hun hoofd,’ zei Wilner. ‘Ze denken altijd dat ze zo’n dier in hun macht hebben. Maar een wild dier heet niet voor niks een wild dier. En dan verschijnen wij op het toneel. In het beste geval komt het dier in een opvang terecht. Het is helemaal niet leuk om een dier te doden dat niks anders doet dan zijn natuur volgen.’

Opnieuw klonk er gebrul door de mistige avondlucht. Decker en Marge keken elkaar aan. ‘Dat beest klinkt woest,’ zei Marge.

‘Erg woest,’ zei Wilner. ‘We gaan de volgende stap zetten.’

‘En dat is?’ vroeg Decker.

‘We gaan wat kijkgaten boren om te zien waar we mee te maken hebben.’

‘Ik wed een Bengaalse vrouwtjestijger,’ zei Hathaway.

‘Dat denk ik ook,’ zei Wilner. ‘Een mannetjesleeuw zou vijf keer zo hard klinken. We sturen iedereen weg, trekken beschermende kleding aan en boren een paar gaten. Als we eenmaal hebben gezien waar we mee te maken hebben, kunnen we besluiten hoe we het verdoven en hier weghalen voordat er ongelukken gebeuren.’

Weer klonk er een brul door de vochtige lucht. Het was over-

weldigend, alsof er iets of iemand levend werd verslonden. ‘We moeten een paar agenten bij de ingang van het complex zetten, gewoon voor het geval onze vriend besluit om los te breken,’ zei Decker tegen Marge.

‘Hebben we al gedaan,’ zei Wilner. ‘Er staat iemand met een verdovingspistool en iemand met een jachtgeweer. We nemen geen enkel risico.’ Hij draaide zich naar Andrea Julius. ‘Waar blijft dat materiaal van de dierentuin?’

‘Nog twintig minuten.’

Wilner gooide zijn sleutels naar Hathaway. ‘Wil jij de beschermende kleding gaan halen?’

‘Oké,’ zei Hathaway.

‘Heb je voor mij ook een vest?’ vroeg Decker. ‘Ik wil ook even door die kijkgaten loeren. Moordzaken is gebeld omdat het appartement verhuurd werd aan een oude man.’

‘Ons beleid is geen burgers erbij,’ zei Wilner. ‘En hoe groot is de kans dat die man daarbinnen nog leeft?’

‘Dit is mijn gemeenschap, en ik voel me verantwoordelijk voor alles wat hier gebeurt,’ zei Decker. ‘Ik wil zien hoe dat appartement is ingedeeld zodat ik weet waar ik mee te maken heb.’

‘Dit wordt heel akelig.’

‘Ik heb wel vaker akelige dingen gedaan. Ik heb eens een man gezien die was aangevreten door een poema. Ik had er wel last van, maar dat vind ik niet erg. Als ik van dit soort dingen geen last meer heb, is het tijd om iets anders te gaan doen.’

Hoofdstuk 2

Toen hij zijn kussen onder zijn hoofd voelde trillen, schrok Gabe wakker. Het was elf uur 's avonds en hij had een uur geslapen. Zijn boek was op de grond gegleden en zijn bril stond nog op zijn neus. Hij grabbelde onder zijn kussen en haalde zijn telefoon tevoorschijn. 'Hallo?'

'Hoe was het?' fluisterde een vrouwenstem.

Onmiddellijk was Gabe klaarwakker. Yasmine en hij mochten niet met elkaar praten, zeker nu de rechtszaak eenmaal liep, en Yasmine's moeder vond dat prima. Sohala Nourmand was een typische Perzisch-Joodse vrouw, die wilde dat haar dochter alleen maar met geloofsgenoten omging. Gabe had in haar ogen niet alleen de verkeerde culturele achtergrond, maar ook de verkeerde godsdienst. En dus had Sohala de afgelopen jaren het contact tussen hen beiden verboden. Yasmine en hij hadden elkaar al die tijd niet gebeld, gemaïld of ge-sms't, en ook geen contact gezocht via Facebook. Hij wist dat Sohala Yasmine's computer en telefoon regelmatig controleerde.

Maar er bleven altijd mogelijkheden over. Ze hielden contact op de ouderwetse manier, via de papieren post. Toen Yasmine hem voor het eerst een handgeschreven brief had gestuurd kon hij niet terugschrijven, wat hem erg frustreerde. Daarna had ze een postbusnummer aangevraagd. Het was heel vreemd om echte brieven te schrijven in plaats van e-mails, maar na een poosje begon hij plezier te krijgen in het persoonlijke karakter van haar handschrift. Een groot deel van zijn geld ging nu op aan postzegels.

Hij had haar stem al meer dan een jaar niet gehoord. Het was

een opwindend moment. Hij ging op bed zitten en trok zijn knieën tegen zijn borst. ‘Waar ben je?’

‘In bed met de dekens over mijn hoofd. Ik heb de telefoon van een vriendin geleend om je te bellen. Hoe was het vandaag?’

‘Heel vermoeiend.’

‘Wat vroegen ze allemaal?’

‘Nurit Lake, de officier van justitie, voerde me helemaal door die ene dag heen.’

‘Was het heel erg?’

‘Het was... het duurde heel lang, maar zij stond tenminste aan onze kant. Morgen is het kruisverhoor met de advocaten van Dylan. Dat wordt waarschijnlijk geen pretje, vooral vanwege mijn achtergrond.’

‘Ik heb zó met je te doen.’ Yasmine's stem begon te trillen. ‘Gabriel, ik mis je zo vreselijk.’

‘Ik mis jou ook, koekoekje.’ De tranen sprongen in zijn ogen. ‘We komen hier wel doorheen. Het goede nieuws is dat je je geen zorgen meer hoeft te maken over Dylan. Die is fysiek nergens meer toe in staat. Je hoeft nooit meer bang voor hem te zijn.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt,’ zei ze met gebroken stem.

‘Als je hem ziet, weet je dat ik gelijk heb. Ik vind het vreselijk om te horen dat je zo bang bent.’

‘Het gaat wel.’ Maar dat was niet zo.

‘De inspecteur denkt dat ze misschien wel gaan bekennen in ruil voor strafvermindering. Als dat zo is, dan hoef jij niet eens te getuigen.’

‘Dat zou fantastisch zijn!’ Een hele poos was het stil. ‘Ik durf er bijna niet op te hopen.’

‘Kleine stapjes, Yasmine. Dat is de enige manier om niet gek te worden. Hoe gaat het verder met je?’

‘Meestal op de automatische piloot. Een beetje verdoofd.’

‘Praat je met iemand?’

‘Bedoel je een therapeut? Dat heb ik al eens geprobeerd. Dat hielp niet. Ik kan me maar beter gewoon op mijn huiswerk storten.’ Stilte. ‘En als dit afgelopen is... ga je dan terug naar New York?’

‘Waarschijnlijk wel. Hoezo? Wat zou je willen?’

‘Niks.’

‘Waar zit je aan te denken? Kom op.’

‘Ik hoopte alleen maar dat je hier zou blijven totdat ik klaar ben met getuigen. Maar dat is wel erg egoïstisch.’

‘Ik heb niets bijzonders te doen. Ik ben hier nou eenmaal bij betrokken, en mijn volgende concert is pas over zes weken. Als jij me nodig hebt, dan blijf ik hier. Punt uit.’

‘Wat ga je spelen?’

‘En quatre-mainsstuk van Schubert, met een vent uit Duitsland die ik ken, en een sonate van Jettley, een hedendaagse componist die parttime lesgeeft op het Juilliard. En de veertiende van Beethoven, de Mondscheinsonate.’

‘O... mooi. Dat kan ik zelfs spelen... maar niet zo mooi als jij natuurlijk.’

Gabe glimlachte. ‘In de eerste twee delen zijn emotie en subtiliteit belangrijk. Het derde deel is lastiger. Luister maar eens naar Glenn Gould op YouTube. Als je de vingerzetting wilt zien, moet je bij Valentina Lisitsa zijn.’

‘Oké. Ik ga meteen kijken als we opgehangen hebben.’

‘Ja, moet je doen. Ik kan net zo goed in Los Angeles studeren als in New York. Als je me nodig hebt, ben ik er voor je.’

‘Ik dacht dat we elkaar misschien weer konden zien als dit allemaal achter de rug is.’

‘Goed plan.’ Gabes hart begon sneller te slaan. ‘Zeg maar waar en wanneer.’

‘Dat kan pas na de rechtszaak. Kun je zo lang wachten?’

‘Voor jou doe ik alles. Dus zeg het maar: waar en wanneer?’

‘Ik zat te denken aan komende zondag. Ik heb al tegen mijn moeder gezegd dat ik in de bibliotheek ga studeren. Ik denk niet dat ze me helemaal gelooft, maar voordat ze erachter komt, zit jij misschien alweer in New York.’

‘Perfect. Waar zal ik je oppikken?’

‘Je hoeft me niet meer op te pikken, Gabe. Ik heb nu zelf een rijbewijs, weet je nog?’

‘Ja, dat is ook zo.’ Stilte. ‘Wauw. Wat is dat jaar snel voorbij gegaan. Maar zondag is prima. Waar zullen we afspreken?’

‘Op een stil plekje.’ Yasmines stem begon weer te breken. ‘We hebben elkaar zo lang niet gezien en ik heb me zo slecht gevoeld. En ik weet zeker dat ik me nog slechter zal voelen nadat ze me in de rechtbank kapot hebben gemaakt. Niemand begrijpt dat beter dan jij. Ik wil gewoon een paar uur alleen met je zijn, Gabriel.’

‘Dat wil ik ook, Yasmini. Je weet hoeveel ik van je houd.’

‘Nog altijd?’

‘Honderd procent.’

‘Maar we zitten zo ver van elkaar vandaan, ik spreek je bijna nooit. En ik weet zeker dat je miljoenen meisjes om je heen hebt nu je een filmster bent.’

‘Dat is een grapje, mag ik hopen?’ Geen reactie. ‘Yasmine,’ zei Gabe. ‘Ik ben kaal, eenzaam en van de zenuwen weer kilo’s afgevallen. Ik lijk Supergeek wel. Het enige dat ik heb in mijn leven is een piano. Ik werk de hele dag. Als ik het al zou willen, dan zou ik nog geen tijd hebben om te flikflooiën. Ik verlang naar je als een zielige oude hond. Zeg maar waar je wilt afspreken, en ik ben er.’

Het bleef lang stil aan de andere kant. Zo lang, dat Gabe dacht dat Yasmine de verbinding had verbroken. ‘Hallo?’

‘Ik ben er nog.’ Weer stilte. ‘Er is een motel vlak bij mijn school.’ Ze noemde de naam van het hotel en de straat. ‘Kun je daar iets mee?’

Zijn hart begon zo snel te kloppen dat hij dacht dat hij zou flauwvallen. ‘Ja, natuurlijk.’ Een lange stilte. ‘Weet je het zeker? Ik wil niet dat je in de problemen komt.’

‘Misschien komt mijn moeder erachter, maar wat dan nog? Wat kan ze doen? Me weer huisarrest geven?’

‘Ze stuurt je meteen naar Israël.’

‘Ze kan ons niet eeuwig uit elkaar blijven houden. Ik fiks het wel met mijn moeder, dan regel jij dat motel, oké?’

‘Oké,’ zei Gabe met droge mond.

‘En breng iets te eten mee. Ik zie je daar om een uur of drie, dus waarschijnlijk heb ik wel honger. En wacht maar buiten op de parkeerplaats op me, zodat ik niet naar de balie hoef of zo. Dat vind ik te gênant.’

‘Ik sta om drie uur buiten op de parkeerplaats, met iets te eten, en ik wacht op jou. Zorg dat je op tijd bent – voor de verandering.’

‘Ik zweer het. Weet je wat het is, Gabe, als wij samen zijn? Dan ontstaat er een chemische reactie.’

‘Ik weet het. Ik kan het ook niet helpen.’

‘Ik ook niet.’ Stilte. ‘Ik beloof niks hoor, maar... misschien moet je nog iets meebrengen... voor het geval dat... Weet je wat ik bedoel?’

‘Ja.’ Zijn stem was hees en zijn hart ging tekeer in zijn borst. ‘Ik weet precies wat je bedoelt.’

‘Een Bengaalse vrouwtjestijger.’ Wilner deed een stapje opzij en liet Decker door het gaatje kijken. Het huis was een puinhoop – het meubilair was omvergegooid en besmeurd met bloed en uitwerpselen. Op de muren en de vloeren zaten diepe groeven van klauwen. Overal vliegen. Een afschuwelijke lijkgeur walmde door de gang.

Het was een prachtig dier, zelfs zoals het daar tussen de rotzooi door liep. Een glanzende, amberkleurige vacht, spiegelende gouden ogen, enorme scherpe klauwen en ivoorkleurige slagstanden. Decker had nog nooit een tijger van zo dichtbij gezien, en ook nooit eerder had hij een dier op zo’n hoge toon horen brullen. Zijn hele lichaam trilde ervan. Hij deed een stap opzij en liet Marge even kijken. Ze keek door het gaatje en stapte toen hoofdschuddend achteruit. ‘Ze sleept een ketting achter zich aan.’

‘Ik heb het gezien,’ zei Decker. ‘Die zit vast aan een band om haar nek.’

‘Ze heeft zichzelf zeker losgerukt. We zagen hem wel los als ze eenmaal buiten is,’ zei Wilner. Hij wierp een blik op zijn zorgvuldig opgestelde schema. Hij had een hele lijst spullen bij zich, inclusief een dierenbrancard en een ijzeren kooi die bij de voordeur van het appartement waren neergezet. Wilner had ook de sleutel van de dienstlift gekregen omdat de personenlift te smal was voor de kooi.

‘We gaan het als volgt doen,’ zei hij, nog altijd op zijn lijst kijkend. ‘Jake krijgt de ruimte om te schieten. Als ze verdoofd is, stormen we naar binnen, leggen haar op de brancard, schuiven haar in de kooi en dragen die naar de vrachtwagen.’ Hij keek op. ‘Nadat Jake heeft geschoten, verroert niemand een vin totdat ik het signaal “alles veilig” heb gegeven.’ Hij liet het gebaar zien aan zijn collega’s: een opgestoken hand die naar beneden zwaait.